

Република Србија
УПРАВНИ СУД
З У. 1371/13
20.03.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и др Јадранке Ињац, чланова већа, са судијским помоћником Светланом Живановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца МАА, и његове малолетне деце ААИ, ААМ и ААН, сви држављани С, које заступа РЂ, из Б, ..., против тужене Комисије за азил, ради поништаја решења број ... од ... године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.03.2013.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужилаца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсека за азил број ... од ... године, којим су одбачени захтеви тужилаца за азил у Републици Србији и исти обавезани да, уколико немају други основ за боравак на територији Републике Србије, исту напусте у року од 3 дана од дана правоснажности тог решења, а ММА да Одсеку за азил врати личну карту за лице које тражи азил број ...

У тужби којом су, преко пуномоћника, покренули управни спор тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа са свих законом прописаних разлога, наводећи да првостепени орган није поштовао начело јединства породице прописано чл.9. Закона о азилу и није објединио поступак овде тужилаца и супруге и двоје деце,

такође тражилаца азила. Даље наводе да је погрешно првостепени орган утврдио да су Т, Г и М сигурне треће земље у конкретном случају, имајући у виду дефиницију сигурне треће земље наведене у члану 2. став 11. Закона о азилу, где се под трећом земљом сматра држава у којој је тражилац азила боравио или кроз коју је прошао непосредно пре доласка на српску територију. Указују да је Г земља која се налази на листи сигурних трећих земаља према одлуци Владе Србије, али је неспорно да тражиоци азила заиста нису били у могућности да траже азил, имајући у виду генерални положај миграната и тражилаца азила у поменутој земљи и конкретну позицију тражиоца азила. Позивају се на пресуду Европског суда за људска права у случају М.С.С. против Белгије и Грчке од 21.01.2011.године, у којој је Европски суд нашао да је Белгија одговорна за кршење Европске конвенције о људским правима тиме што је вратила авганистанског тражиоца азила М.С.С. у Грчку иако је знала да ће поменуто лице бити изложно притвору и животним условима који омогућавају понижавајуће, деградирајуће и нехумано поступање и кажњавање. Наводе да, како се у Сомалији грубо крше људска права на целој територији земље, МАА и његова деца нису имали реалну могућност са затраже заштиту од власти у М. Првостепени и тужени орган су погрешно разумели концепт сигурне треће земље, те погрешно примењујући закон(чл.33. став 1. тачка 6. Закона о азилу) супротно интенцији законодавца, супротно смислу Устава, Женевске конвенције из 1951.године, а пренебрегнувши чињеницу да тужиоци нису у Г или Т боравили или пролазили непосредно пре доласка у Србију. На тај начин се нарушава суштински принцип "non refoulement"-а, који по Конвенцији о избеглицама из 1951.године, Устава РС (чл.39) и Закону о азилу (чл.6) подразумева забрану протеривања лица која су поднела захтев за азил било у коју другу земљу где надлежни орган не би био сигуран да ће та лица остварити право на подношење азилног захтева, те право на уточиште уколико заслужују избегличку заштиту. Указује да принцип "non refoulement" подразумева не само забрану протеривања и враћања у земљу порекла где постоји прогон, већ подразумева протеривање лица и у било коју другу земљу где постоји ризик од прогона и протеривања. Према Женевској конвенцији из 1951.године, постоји одговорност државе и за индиректно протеривање, односно враћање тражилаца азила преко наводне "сигурне треће земље". Истиче да се пре враћања лица у трећу земљу у сваком конкретном случају мора поуздано проценити да ли постоји ризик од "ланчаног протеривања" кроз земље транзита. Ниједан тражилац азила не би требало да буде враћен у трећу земљу где би се његов захтев испитао без постојања одређених гаранција које се морају испитати у сваком индивидуалном случају. Протеривање тражилаца азила у "сигурну трећу земљу" без претходног испитивања

наведених гаранција, представља повреду принципа "non refoulement" у смислу Женевске конвенције из 1951.године. На основу свега изложеног предложили су да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и усвоји захтев за азил тражилаца азила и одобри азил у обиму избегличке заштите МАА, ААИ, ААМ и ААН.

У одговору на поднету тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио је да се тужба одбије, као неоснована.

Испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 41. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао:

Тужба је неоснована.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, као и да је законитост оспореног решења суд могао да цени на основу стања списка предмета без одржавања јавне расправе.

Правилно је, по оцени суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужилаца, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем одбацио захтев тужилаца за азил у Републици Србији, у складу са одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу, за коју одлуку је дао разлоге које, као довољне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу ("Службени гласник РС", бр. 109/07), прописано је да ће Канцеларија за азил одбацивати захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Из списка предмета произлази да су дана ... године, тужиоци, држављани С, првостепеном органу поднели захтев за азил у Републици Србији и да је након одржане усмене расправе дана ... године, првостепени орган утврдио и записником ... број ... констатовао, да су тужиоци напустили С ... године, да су на путу од С до Србије, између осталог, прошли кроз Т, у којој су боравили више од четири месеца, затим Г, у којој су боравили око годину и по дана, и М где тужиоца МАА, хапси полиција и враћа у Г, да би се након тога, илегално пребацио у Србију. Ни у једној од наведених држава, кроз које су пролазили и у којима су боравили, нису затражили азил.

Како се Одлуком о утврђивању листе сигурних држава порекла и сигурних трећих држава ("Службени гласник РС", бр.67/09), Т, Г и М, у којима су тужиоци боравили пре доласка у Србију, налазе на листи сигурних трећих држава, и самим тим представљају државе које се придржавају међународних начела о заштити избеглица садржаних у Конвенцији о статусу избеглица из 1951.године и Протоколу о статусу избеглица из 1967.године, а тужиоци нису доказали да за њих те државе нису сигурне, то је и по оцени овог суда, захтев тужилаца за признавање права на азил у Републици Србији, правилно одбачен на основу члана 33.став 1.тачка 6. Закона о азилу.

Поводом навода тужбе да из пресуде Европског суда за људска права у случају М.С.С. против Белгије, произлази да Грчка није сигурна земља, суд налази да пресуда Европског суда може бити релевантна само у случају да тужиоци у тужби истичу да им је у управном поступку пред надлежним органом управе у Републици Србији или у поступку пред овим судом, повређено неко право заштићено одредбама Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Суд је ценио све наводе тужбе, али налази да су исти неосновани са већ довољних и правно ваљаних разлога изнетих у образложењу оспореног решења од стране туженог органа, а тужиоци, уз тужбу нису доставили нити изнели ни један доказ нити разлог који би био од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово посебно стога што првостепеним решењем није одлучено да се тужиоци врате у неку одређену земљу већ да напусте териотрију Републике Србије.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, одлучио као у диспозитиву ове пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 20.03.2013. године, 3 У. 1371/13

Записничар
Светлана Живановић,с.р.

Председник већа - судија
Јелена Ивановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић